

Magyar Fauszt

(az ördögi színjátékból)

Gyakran mesélik emberek, hogy látták. Legsűrűbben természetesen Debrecenben tűnik fel, de találkoztak már vele Szegeden is, Sopronban, Miskolcon, Baján, Békéscsabán, Ózdon, Ondódon, Keszthelyen, hovatovább egy ízben Kelebián, kétszer Zentán. Budapesten ugyancsak gyakori „kedves” vendég. Egyesek tudni vélik, hogy a fővárosban a Bimbó utca elején rögtön balra található libazöld paneltömbben húzódik meg, de erre nincs szilárd bizonyíték. Csak pár csipkés káposztafoszlány a lépcsőházban, ennyi utalna arra, hogy ott kotyvasztaná titkos varázsitalait, gyogyileveseit a maga rejtett laborjában. Egyik csengőn, egyik postaládán, egyik elszórt levélen, drámai mozdulattal elhajított befizetési felszólításon sincs hasonló név, neki tulajdonítható álnév, persze, attól még ő valahol ott bújhat meg időnként. Ami viszont jelenéseinek időpontját illeti: leginkább úgy éjfél előtt, tizenegy és tizenkettő között szokott feltűnni valamelyik kihalt utcán – főleg akkor, amikor a felhők a hold elé tolnak, a város hangulata megváltozik, s a harangok kondulni készülnek –, ösztövére teste hosszú, sötét, malaclopóra emlékeztető kabátban, úgy vágat felhúzott vállakkal, hóna alatt kerek fej káposztával. Előretolt homlokkal, loboncos hajjal igyekszik valahová, mint aki se lát, se hall, annyira lefoglalják a saját gondolatai. Annyira befelé néz, hogy nemegyszer megbotlik, majdnem orra esik, de hogy közben rágógumizik-e, vagy csak varázsszavakat mormol rezgő ajakkal, illetve mindkettőt egyszerre teszi, azt felettébb nehéz lenne a bármire is őszintén megesküvők csodálatra méltó bizonyosságával állítani, ellenben tény, hogy mozog. Ezzel együtt az egész ember lendületben van, ahogy az az örök életere kárhozottak esetében szinte kivétel nélkül megfigyelhető.

Ez hát a helyzet manapság a mi híres jó öreg **dr. prof. Hatvani Istvánunkkal**, akiről itt tulajdonképpen szó van (nem nehéz kitalálni), s akiről az a kósza hír járja, hogy réges-rég lepaktált, szakszerű nemzetközi jogi kifejezéssel élve: ratifikálta szerződését az ördöggel, ezért képtelen meghalni. Pontosabban egyszer már elhunyt, méghozzá súlyos eperohamban 1786. november 16-án délután négykor a saját házában, eltemették, de feltámadt, pusmogják, a Sátán segedelmével, és azóta járja homályos útjait. Hajózik játszi könnyedséggel a józan ész és az azon túliak felségvizein egyaránt, mint egy jó magyar Bolygó Hollandi. Olyan eleganciával, mintha a kettő között nem vargabetűzne ijesztő szakadék. Siet, mindig valami megoldatlan kérdésen töprengve, fizikai és szellemi határokat fittyet hányva, tárt karokkal siklik az újabbnál újabb tudományok, ugyanakkor misztikus, annál kevésbé politikus kalandok, felfedezések felé. (Bár a politikum se teljesen kizárt.)

További szereplők: **dr. Johann Faust** (az átkozott örök ellenfél), továbbá a szintén nagy tudású orvos kollégák, ápolók, betegek, látogatók, portások stb. Így például a fiatalabb nemzedék szépségét, üdeségét és pardont nem ismerő lendületét megtestesítő lélekgyógyász: **dr. Berkes Beatrix** (háta mögött Psyché), vagy a töretlen istenhi-

tű **Crescencia** főnövér (polgári nevén Ágnes). Nem utolsósorban magyar történelmi hírességek egész sora, világsztárok, „históriai celebek” színes csokra. Ködből jöttek és égből pottyantak. Mint például a Mennyeek Országából nagy villanással visszavágott **Nikola Tesla**. (Megj.: a hangeffektus betörte a becsapódáshoz közeli ablakokat.)

Helyszín: egy kis kórház a város szélén, ahol megállt az idő, s néha csak a vastüdök monoton fűjtatása hallik, az erdőben pedig tombolnak az énekesmadarak.

Sport, remény, szeretet

Pingpongszata zajlik a kórház alagsorában, melyben demokratikusan részt vehet orvos és hadra fogható beteg egyaránt. Az imént ugyan majdnem véget ért a vigalom, amikor Fifi, az intézmény utcáról adoptált, kurtalábú, ám annál fürgébb korcs kutyája megkaparintotta az utolsó ép labdát, s azon minutumban összeroppantotta. Szerencsére Crescencia nővér fiókjában akadt egy valamikor elgurult pótdarab, így folyhat a párbaj tovább, immár a Fifi szigorú kizárásával. Dr. Faust épp kitörli ingujjával a verejtéket a homlokából, eligazítja azt a pár szál csatakos hajszálát, közben átadja az ütőt egy ugyancsak köpcös páciensnek a 8-asból, aki boldogan ugrálhat, mert – istennek és doktoroknak hála – már olyan stádiumba jutott a gyógyulással. (Nemsokára jöhet a felesége érte.) Dr. Faust csatlakozik az eseménytől kissé arrébb ülő, a kórházi automatából kóllázgató dr. Hatvanihoz és Teslához.

DR. FAUST: Uraim, nem jött meg valamelyiküknek a kedve?

TESLA (valahonnét szerzett kanárisárga, olcsó kínai selyemkendővel a nyaka körül): Mit kínál, mégis?

DR. FAUST: Ütőt.

TESLA: Itt, úgy látszik, kutyautó kéne.

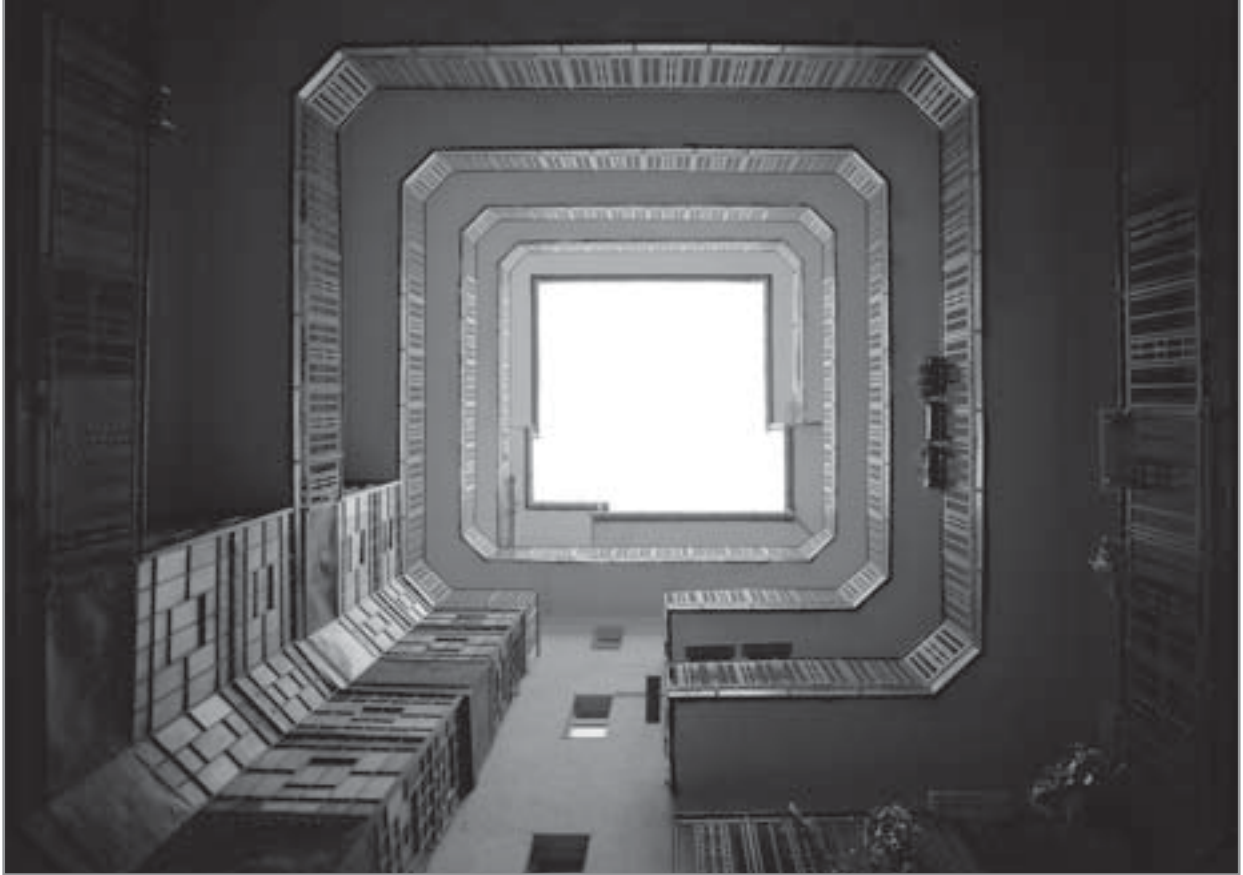
DR. HATVANI: Nem kell bántani szegény Fifit, nagyon okos jószág, csak valahogy ez a pingpong a szenvedélye. Nem szabad a rendezvény közelébe engedni, ennyi. Egyébként bámulatos az intelligenciája. Szerintem ha lenne megfelelő hangképző orgánuma, meg is szólalna emberi hangon.

DR. FAUST: És zsolttárokat is énekelne.

TESLA: Hát igen, az amerikaiak imádják a kutyákat, hajlandók is gyakran túlbecsülni az eb képességét, holott a delfinek köztudottan a legeszebbek. Csak azokat nem lehet körbevinni az utcán, hogy odakakáljanak a flassterre, meg hogy összeverekedjenek mások kutyájával. Apopó, jut eszembe egy eszkimó eredettörténet. Prúdek fogják be a fülüket.

DR. FAUST: Drága, egyetlen és első Istvánom, füldegő?

DR. HATVANI: Az otthon van. Mindjárt elkérem Crescenciától az övét. (Nevet.) Na, rendben, nem fáradunk fölöslegesen, jöhet natúrban.

DR. FAUST: Aztán úgyis meg lesz gyónva az atyánál, akinél megbízhatóbb titoktartó nincs. Folyton ott hortyog a fülkében. Többnyire nincs tudomása arról, mit mondanak neki. Még a kezével is elhessegeti a bűnbánó szavakat, miként az orrára szálló muslincákat a borospincében.

DR. HATVANI : Hát a mi atyánk... fantasztikus. De nála szebben nem prédikál senki.

DR. FAUST: Azt meg kell adni. Veretes prédikátor, Vérmes, mint Bornemissza Péter.

TESLA: Ebben aligha lehetek mérvadó, ellenben mondhatom ezt a valamit? Bár már nem is tudom, miért...

DR. HATVANI: Kérem, ne tegye, ne ózdkodjon, hiszen nagyon elgondolkodtató, tanulságos meséssel tud előállni. Elszórakoztat bennünket, mint komor Sauld Dávid lantjátéka.

DR. FAUST: Általában véve, nem mindig. Viszont pillanatot!

(Gyorsan el, vesz magának is egy kólát, miközben a „terápiás” pingpong pattog az asztalon, szurkolás hallik. Taps, fütty, zárt ajtó mögött kutya ugat, vonyít, kétségbeesetten kaparja az ajtót. Dr. Faust vissza, biccent, hogy mehet.)

TESLA: Nos, említett eszkimó legenda szerint hol volt, hol nem volt, a befagyott Óperenciás-tengeren is túl, volt egy nagyon szép, de nagyon elhajlott lány, aki nem akart férjhez menni. Büntetésből a családja elvitte egy szigetre, ahol szánhúzó kutyákkal kellett közöskölnie. Terhes lett, egy fehér embert hozott a világra. Szülése előtt nem léteztek fehér emberek.

DR. FAUST: Remek. Tanulság?

TESLA: Nem tudom. Hacsak nem az, ahogy magyarul mondják, hogy ilyen ebfajzat a fehér ember. Vagy ahogy szerb apám mondta az istentelen eretnekre meg a horvát arulóra: kucskin szín.

DR. HATVANI: De csak a fehér faj ilyen kutya?

(Nevet.) Közülük is kimagasló egzemplárként Alva Edison. *(Teslához.)* Nemde?

DR. FAUST: Ne haragudjanak, engem már egy kicsit untat itt ez a repetitív elem. Ellenben felettébb érdekel, vajon az eszkimók este, lefekvés előtt, elmesélik-e gyerekeiknek ezt az izgalmas történetet?

TESLA: Nem hiszem.

DR. HATVANI: Pedig az igaz dolog – valamiért nem volt istenük ellenére, kutatások is bizonyítják –, hogy például dédapjaik még szeretkeztek az elejtett tengeri tehénnel, különben nem adták volna meg a zsákmánynak a kellő tiszteletet.

DR. FAUST: Mindig képes meglepni, egyetlen Istvánom. Vajon tudja-e azt vizont, hogy a Korán szerint egy zarándokút csak úgy lehet komplett, ha menet közben a hívő ember legalább egyszer, mindenféle bevezető kérdés nélkül, meghágja a tevéjét?

TESLA: Na, ezzel engem is meglepett, doktor úr.

DR. FAUST: Én a tevével?

TESLA: Nem, dr. Hatvani azzal, hogy ez irányban is folytatott kutatásokat.

DR. HATVANI *(szerényen)*: Oh, nagyon kis gyámoltalan, csupaszon csipogó madárka az én hozzájárulásom ehhez a szakterülethez. De gondoltam, ha már polihisztor az ember, hát mutassa is fel!

(A másik kettő tapsol, dr. Hatvani ülve meghajol. Kortyint. Megy a mérkőzés. Most a II. típusú cukrosok játszanak az enyhébb Down-kórosok ellen. Izgalmas mérgetetés, de ez nincs hatással a három férfiú beszélgetésére, amely folytatódik.)

TESLA: Az a szakállas, hosszú hajú férfi, aki olyan békésen, átszellemlen, akárha álmodozón, mégis nagy hatásfokkal játszik abban a függőnyszerűen felkötött pendelyében, ismerős valahonnan.

DR. FAUST: Na, nem. Sok lesz mára.

TESLA: Tudják – én úgy hallottam –, az Úr, amikor a jónép közé vegyül, akkor, mint Mátyás király, egyszerű emberi alakot ölt. Leggyakrabban a fia személyében jelenik meg. Összetéveszthető a kettő, mint az önök koronáján.

DR. HATVANI: Ahol legfelül mégiscsak az Atyaurat üdvözölhetjük.

TESLA: Épp ezt mondom. Különben hogy a fenébe? látszana?

DR. FAUST: Biztos valami non-figuratív ábraként.

TESLA: Úgy ám, de mivel az az irányzat már nem túl népszerű a plebs körében, holott abból indult ki minden, hát emehhez folyamodik. Okos a mi Urunk.

DR. FAUST: De most akkor cukros, vagy...

DR. HATVANI (*fenyegető mutatóujjal*): Na, na, durvulás nélkül, különben itt hagyom a társaságot. Egyébként épp ez az. Isten mindenkit egyformán szeret, cinizmust félre. És az ő fia által mindenkit megcsókol és felemel, még ha az épp nagyon vesztes is. Ő maga ugyanakkor pillanatig sem lehet...

DR. FAUST: ...lúzer.

DR. HATVANI: Oké, mondjuk akár így. És vele együtt mindenki győz, aki a hitét végérvényesen el nem veszítette.

DR. FAUST: Akárha Crescencia nővért hallgatnám.

TESLA: Nem, nem, nem, ez így van, különben jól néznénk ki! A végső diadal az Övé. Meg azoké, akik nem adják fel, nem tántorodnak hátra. Nem csusszannak alá az ördög birodalmába.

(Csend, azaz üdvrivalgás valamely pingpongasztali poén pillanatában.)

DR. FAUST: Akkor ezt megoldottuk, még ha némi ellentmondással is. Hát a Szentlélek?

TESLA: Csodálom, hogy ezt épp nekem kell megmondanom. Olyan nincs.

DR. HATVANI: Nincs?

DR. FAUST: Tudom, mire gondol.

TESLA: Tiszta telepátia. Mire gondolok?

DR. FAUST: Arra, hogy a Szentlélek ebben a hármasságban tulajdonképpen a Szűzanya lenne, akit a férfi pap-ság kiretusált a Szent Családból. Különben nem mulatnánk az asszonypápa képletén.

TESLA: Valahogy így, bár még nem látom pontosan.

DR. FAUST: Eléggé jól lát maga.

DR. HATVANI: Őszintén szólva ez az eretnek gondolat már nekem is szöveget ütött a fejemben, amikor a Szentháromságon törtem a fejem. Feleségemmel többször megvitattam anno, ő bátorított is, hogy képviseljem a most hallott álláspontot. Küzdjek a meglévő hármasság kártékony és érthetetlen dogmája ellen. Mindketten tudtuk, hogy a vesztembe rohanunk. Láttuk magunk előtt a jéghegyet, de nem akartuk kikerülni. Elsüllyedésem egyik oka ez lett. Végül nagyon megcsömöröltem.

TESLA: Nem csodálom. Egyébként ez a korán kivirágzó, idő előtt illatozó mandulafácscsa toposza. Engem mindig megragad.

DR. FAUST: Uraim, nem harapnánk valamit?

DR. HATVANI: Elmegy az étvágyam, amikor erre gondolok. Tisztára összerándul a gyomrom.

(Folyik a meccs. Az időközben kiállt hosszú hajú, hippikülsejű, álmatag, mégis prima reflexű férfiú most újra beáll.)

DR. FAUST: Egy kis földimogyorót?

TESLA: Köszönöm, nem kérek.

DR. FAUST: Akkor minek köszöni?

DR. HATVANI: Mire gondol, Tesla úr?

TESLA: Hm, valójában arra, hogy amikor az Úr fia így lecsapja, mekkora lehet a labda sebessége? Nagyon tehetésesen játszik. Szinte kivégez mindenkit. Úgy látszik, ebben nem ismer kegyelmet.

DR. FAUST: Néha meg kell tanítani a többieket kesztyűbe dudálni. Különben nincs tisztelet. De mintha mondtunk volna már ilyet.

DR. HATVANI: Ez a dolog ne aggassa, drága Johann. Más se történik itt, mint repetitio est mater studiorum.

TESLA (*az asztal felé néz*): Jól csinálja. Alig észrevehető, de fantasztikus lábjátékkal. Ezt a csuklómozgást, ezt a billentést! Tenyerest és fonákot. Elegáns. Az fordul meg bennem, hogy hát a fény sebessége... Azt gondoljuk, ugye, hogy az valami non plus ultra. Ám annál sokkal gyorsabb dolog is van. Nem említhetők egy napon.

DR. FAUST: Mi lenne az? Segítek egy ilyen közbevetett kérdéssel, ahogy az a kabaréban szokás. Bábáskodunk a poén körül.

TESLA: Hálás köszönet. Szóval, a képzelet, vagy mondjuk úgy, hogy a gondolat. Úgy viszonyul a fény sebességéhez, mint a Ferrari a számárkordéhoz.

DR. FAUST: Na, nem mindenki esetében.

TESLA: Kérem, ne humorizáljuk szét a mondandóm!

DR. FAUST: Pardon.

TESLA: Úgy kalkulálom, hogy Isten a gondolat sebességével képes ott teremni bárhol az ő Univerzumában, és megvalósítani az ő isteni erejével azt, amit elképzelt, végrehajtani az ő isteni tervét, megvalósítani akaratát. Isten így működik. Isteni telekinézissel, telepátiával, tele... energiával, akármivel, valamivel, aminek a nevét se ismerjük még, nem tudjuk a pontos mibenlétét. Lehet, nem is fogjuk megtudni soha, mert az Úr nem engedi a Sátán kémjeinek, hogy a titkát kifürkésszék, mert akkor a világ elveszett, kő kövön nem marad. Nincs az a James Bond, aki megmentené.

DR. HATVANI: Ha jól értem, akkor úgy tartja, hogy a legmagasabb rendűen szervezett anyag, adott esetben az agy valamilyen ismeretlen energetikai tényezőt állít elő, amely roppant gyors és mindenén áthatol.

TESLA: Valami ilyesmire gondolok, csak ehhez az egész látásmódunkat, fogalmi rendszerünket, így a matéria fogalmát is át kell alakítanunk. Nagyobb bumm lenne, mint az ipari forradalom. Tudják, túl sokat foglalkoztam az elektromágneses hullámokkal, immár belátom, nem erre kell folytatni. Minden tiszteletem, de rég ideje túllépni ezen az Isteni Erő felé. Ütött az óra, eldőrdült a startpisztoly...

DR. FAUST: ...homlokodon talált valakit a lelátón.

TESLA: Kérem, ezért is lenne itt nekem első lépésben rendkívül fontos ez a kórházi beteg-teleportációs projekt, hogy valamit kipróbáljak.

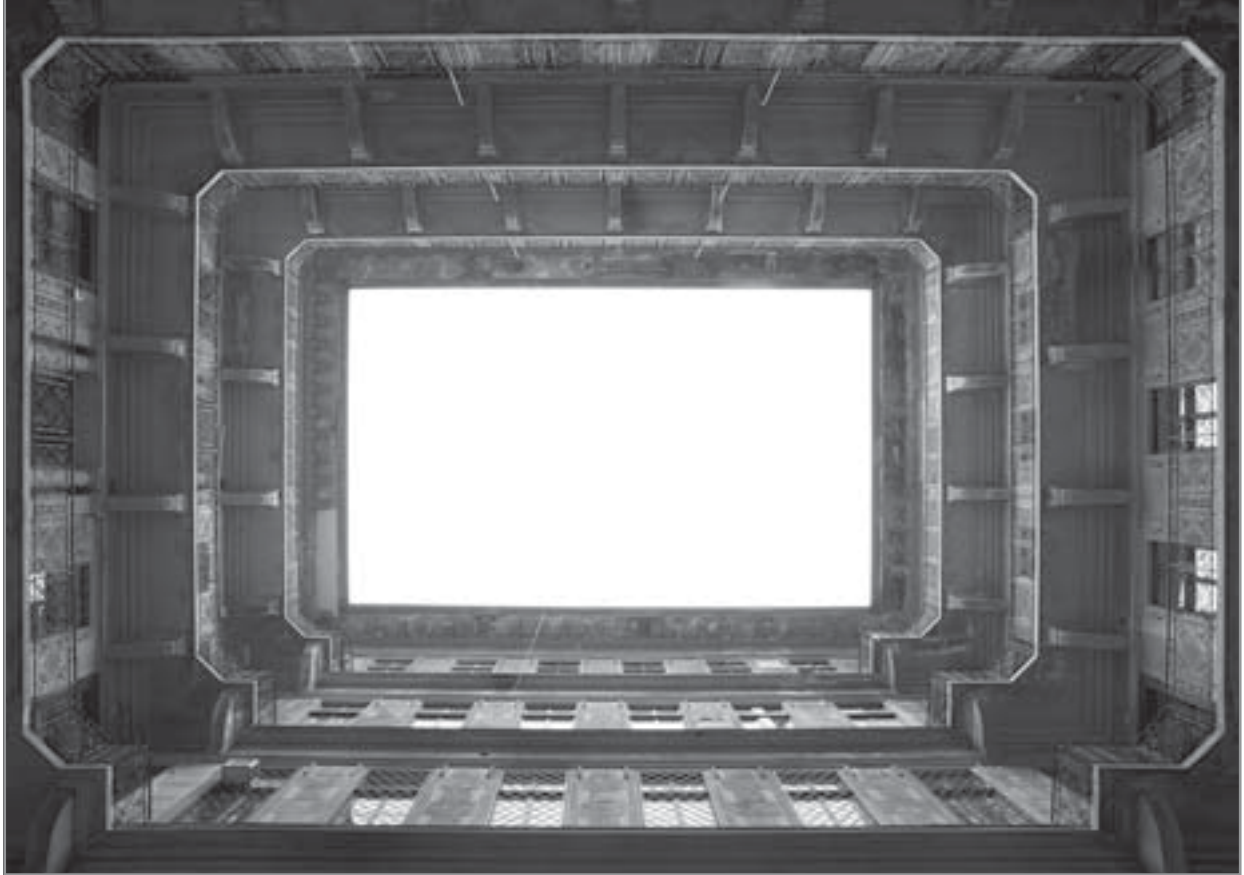
DR. HATVANI: Mienk a kísérleti nyúl szerepe?

TESLA: Ebben az esetben nem lenne oly hálátlan. Minden megvan ehhez a fejemben. Még megköszönhetik majd az Úrnak, hogy itt kötöttem ki.

DR. FAUST: Halkan megjegyzem, ahogy ön csinálta, nem nevezhető egy sima dokkolásnak.

DR. HATVANI: Tervrajzok?

TESLA: Mondom, a fejemben.

DR. HATVANI: És hogy egy test is tartozik hozzánk?

TESLA: Nem akadály. Furcsa, de igaz: megoldható.

DR. FAUST: Csiribú-csiribá. Dr. Hókuszpókusz cselekedetei két részben.

(Odagurul a labda, Tesla visszadobja.)

DR. FAUST: Viszont James Bond... hm. Tudják, hogy eredetileg egy philadelphiai ornitológus volt? Ő viszont le akarta győzni a galamboktól való páni félelmét, így kezdte tanulmányozni a madarakat, de nem ez a lényeg. Egy újabb mozi jöhetne ki ebből, hogy valami ronda fasiszta pacák, mint például az a Goldfinger, az ördög segítségével valahogy mégiscsak ő is emlegetett képesség birtokába jut, megkaparintja ezt az izét, és amíg az Úr valahol máshol van elfoglalva, mindenféle tárgyalás, díszes beiktatási ceremónia nélkül a világ aranyrudakból összerakott trónjára csüccsen.

DR. HATVANI: Az Úr nem lehet máshol elfoglalva.

DR. FAUST: No, jó, de ez csak film.

DR. HATVANI: Akkor sem. Jobb megoldás kellene.

DR. FAUST: Ezerszer is kitalálunk jobbat, mire egyszer kapunk rá két kopejkát. Tesla úr, vállalná James Bond szerepét?

TESLA: Egy feltétellel.

DR. FAUST: Márpedig?

TESLA: Ha van rá garancia, hogy Berkes doktornő is szerepel benne, és lesz csókolózós jelenet. Eszem azt a szép kis szívét. Tényleg elutazott Amerikába?

DR. HATVANI: El.

TESLA: Mikor jön a gyöngyöm-violám haza?

DR. HATVANI: Nem tudni pontosan. Egy vagy két szemeszternyi idő mindössze. Csak bele akar szagolni az amerikai életbe, ennyit mondott. Valami dolgozatot akar írni Freud hatásáról...

TESLA: Ajaj!

DR. FAUST: Mindenesetre addigra itt lesz. Csak lehet,

mégis, hogy valami üdébb arcot kellene keresni szegénykénk mellé.

TESLA: Miért, az enyém nem az?

(Egymásra néznek mindannyian, kirobban a nevetés. Tesla végül a könnyeit törölgeti, többször is kifújja az orrát.)

TESLA: Jó, jó, Hollywoodba nem hívtak engem soha. Pedig nyugodtan ott szekundálhattam volna Lugosi Béla mellett.

DR. HATVANI: Egészséges önirónia.

TESLA: Hát, igen, igen... Némelyest csökkenti a feszültséget. Mint a maszturbálás.

DR. FAUST: Berkes doktornő mint Bond-csaj? Nem is rossz ötlet. Falatka bikiniben, revolverrel a kezében. Azzal a fantasztikus alakjával. Meg azzal a lélegzetelállító bikini-vonalával.

DR. HATVANI: Mit tud maga arról? Tán megleste zuhanyozás közben? Vén csirkefogó.

TESLA: Kurta farkú kismalac.

DR. FAUST *(miután nyelt egy nagyot)*: Ugyan már. Láttam napozni a strandon.

TESLA *(epekedő sóhajjal)*: Istenem, milyen szép az a nő! Bár lennék ifjabb.

DR. FAUST: Álmodik a nyomor, Tesla úr? Kezek a paplan fölött! Egyébként nem panaszkodhat.

TESLA: Nem is teszem.

DR. FAUST: Kibotoxoljuk egy kicsit, aztán mehet. Akár pankrátornak. De kaphat műmellet is. Eléggé olcsón csináljuk, rendes garanciával.

DR. HATVANI *(kíváncsisággal)*: Melyik a legszebb Bond-lány?

DR. FAUST: Nicsak, nicsak...

DR. HATVANI: Csendes tóban lakik a béka. Nos? Uraim, tessék.

TESLA: Carole Bouquet.

DR. FAUST: Ejh, nem tud kibújni a Berkes doktornő varázsa alól! Tényleg gyönyörű. Csak a mi Psychécskénknek feszesebb a popsija meg a cicije, és zöld a szeme.

TESLA: Carole Bouquet szeme kimondottan zöld.

DR. FAUST: Zöld? Nem kék?

TESLA: Zöld. Jól látszott. A vágy titokzatos tárgyában ugyancsak. Ott megcsodálhatjuk a mellét is, amikor az az öreg ürge fogdossa. Eléggé feszesnek tűnik. Természetes feszségű. Egyébként száradjon le Roger Moore keze is.

DR. FAUST: Ilyet kívánni egy Angyalnak? Kéz nélkül hogyan lövöldözhet?

TESLA: Nem is szokott. Vagy igen?

DR. HATVANI: És maga szerint, kedves Johann? Melyik lányka a legcsinosabb?

DR. FAUST (*némi gondolkodás után*): Gert Fröbe.

DR. HATVANI: Hát, akkor ölelkezzék csak Goldfingerrel. Én olyan hívő vagyok, aki nincs a másság ellen. Drága kis feleségemmel ezt is megtárgyaltuk anno. Nagyon haladó volt az ő kis szelleme.

DR. FAUST: Jó korai emancipált gondolat.

DR. HATVANI: Olyannyira, hogy már az ógörögök-nél vitorlát bontott. És akkor mi még a tejes kútban se úszkáltunk.

DR. FAUST: Bocs', ez igaz. Apropos: másság? No, jut eszembe Pussy Galore, épp a Goldfingerből. Nagyon szemforgató módon fordították le magyarra. Szóval, tet-szenek emlékezni, ez a bolyhos Cicuska-Cuncika lesbikus, mert még tini korában felfedezte a nagybátyja, ami tartós nyomot hagyott a lelkében. Emlékszenek? Honor Blackman alakítja, az az angol színésznő, aki idősebb volt Bondnál, de nagyon sarmos. Neki van az a csupacsaj artista trapéz-csapata, csak nem eléggé fizet a légi meló, még meztelenül sem, ezért, ha jól emlékszem, Goldfinger szolgálatába állnak. Le kell bombáznia, vagy mi, elkábítani az egész Fort Knoxot, hogy hozzáférhes-senek az aranyhoz... Heuréka, kék a béka! Most ötlük az agyamba...

DR. HATVANI: Micsoda?

DR. FAUST: Az író, ez a Fleming, ez a léha ember, ez a slendrián figura, mit sem tudhatott a magyar Szent Koronáról. Meg a Szent Ládájukról. A maguk Szent Magyar Ékszerairől. Említést se tesz róluk, pedig Goldfingert nyilván érdekelte volna. Egy kész korona, szemmel láthatóan passzentes méret a fejére, ott vár rá a célba vett Fort Knox kellős közepén. Hát, mondják a bolondnak, hogy hidegen elment volna mellette.

DR. HATVANI: Érdekes meglátás.

TESLA: Ugyan már, uraim, Ian Fleminget nem lehet komolyan venni. Túl sok volt ott a vodka-martini rázva, nem keverve. Meg jómaga is kém volt ez az ember, annál csodálatosabb, hogy alkothatt meg egy ilyen hiteltelen figurát, mint ez a Bond. És az egész világ bevette.

DR. FAUST: A legjobb az, amikor Pussy Galore...

DR. HATVANI: El szeretné mesélni az egészet, drága kolléga, vagy csak a felét?

DR. FAUST (*kamaszos izgalommal*): Amikor Punci Gallore...

TESLA: Igen, volt neki... Flemingnek egy sötéthajú, olívaszemű, nagy étvágyú szeretője, aki imádott lova-

golni. Amit attól megtanult két kómás részegség között lan barátunk, olyannyit tudott a nőkről. Cicuskát állítólag arról mintázta.

DR. FAUST (*dühében dobbantva*): Amikor Pina Galore...!

DR. HATVANI (*arcán meglepetéssel néz dr. Fausta, de tovább beszél Teslához*): Azért én nem döngölném ennyire a földbe. Nagyjából egyetértenék azzal a más irányba húzó véleménnyel, hogy az ő luxussal zsúfolt álmvilága tele van kíméletlenséggel, és az egészet valamiféle kesernyés filozófia hatja át. Nem rossz az egyáltalán. Nem limonádé. Az argumentatio ad veritatem kedvéért...

TESLA: ...úgy ám...

DR. HATVANI: ...nézzük meg a vásznon Roger Moore arcát. Nem egy szeplőtlen figura, és az említett kesernyés-ség legjobban rajta keresztül jön át. Mert Moore érzékeny, intellektuális színész. És az Angyal-sorozatban meg minő fricskával poccinti szét a feje fölött a glóriát! Hívő ember nem okvetlenül bigott, ezt ne keverjük. Ezt most magam-ra értem. És nézem én is a tévét, csak nem mindent jegyzek meg. Hiába, az én memóriám se a régi már.

TESLA: Hát, nem tudom.

DR. FAUST: Én meg...

DR. HATVANI: Mondja, kedves kolléga!

DR. FAUST (*sértetten, lebiggyedt ajakkal*): Nem mondom.

TESLA: Amikor Pussy Galore?

DR. FAUST: Nem érdekes.

DR. HATVANI: Most ezt truccból?

DR. FAUST: Nein! Struccból.

DR. HATVANI: Drága barátom, Johann, dr. Faust, ne legyen már ilyen affekta, pukancs kölyök, kérem. Teljesen lejáratjuk itt magunkat Tesla úr előtt.

DR. FAUST: Nem érdekel.

(Nagy kavarodás az asztalnál, mert időközben a Fifi kiszabadult /sokadszorra összejött a próbálkozás a kilincsel/, és ismét üzőbe vette a labdát, azonban sikerült valakinek az orra elől eloroznia. Fífit, mint visszaeső bűnözőt, ismét bekaszlizzák, csak ezúttal távolabbi cellában nyer elhelyezést, és a kulcsot is ráfordítanak, ha meg lenne. Mivel nincs, söprűvel kitámasztják az ajtót.)

DR. FAUST: Hihetetlen, hogy folyton akadozik a játék. Legközelebb, amikor benn járok a városban, biz' isten, veszek két stósz lasztit. Ennek az ebnek meg egy gumicsontot.

DR. HATVANI: Célszerűbb lenne egy szájkosár.

DR. FAUST: Esetleg egy pingpong-reket.

TESLA (*dr. Fausthoz*): Szóval, Pussy Galore meg az ő lesbikus truppja, szapphói csapata kontra liliomtiprók elvetemült hada.

DR. FAUST: Mi van velük?

TESLA: Maga akart mesélni valamit. Mit?

DR. FAUST: Semmit.

(Dr. Faust lendülettel feláll, indul, miközben valami hirtelen a talpa alá gurul. Lehelet megszegik. A döbbszent csendben csak ennyi hallatszik: RECCS!)